це місто – Господи – в траві по лікоть.
на білих вершників замало ліку.
тулитись крихтами на прю велику –
і міць колишеться в лимани рас.
чи стане голосу шаліти строго,
чи знову зважуся лише на стогін,
повіє приступом, і бухну в ноги.
altera pars

це місто – Господи – в душі по горло.
синці за вежами ячать начорно.
слова стираються, неначе жорна, –
так близько тулиться їх тінь до нас.
виходять першими ченці і діти.
їх пальці тужаться від спертих літер.
поразку вічності підпише вітер.
altera pars